

У Београду је боравила делегација дипломата и привредника из Кувајта на челу са премијером земље са Арабијског полуострва шеиком Насером Ал Мохамедом. По најавама представника владе обе земље, ова посета би требало да представља значајно унапређење билатералних односа и економске сарадње између Кувајта и наше земље. У сваком случају, став Кувајта да неће признати независност Косова можда јесте изненађујући, али не би требало толико да нас чуди уколико узмемо у обзир чињеницу да и Иран није подлегао притиску да призна Косово. Можда из различитих разлога – Иран због жеље да пркоси Америци, а Кувајту као да је ипак стало до озбиљне сарадње са Србијом. Због чега? Шта то Србија може понудити једној пустињској земљи чији је национални доходак виши од 100 милијарди долара (!), а захваљујући високим ценама нафте чак 80% буџета владе Кувајта представља заправо приход од трговине “црним златом”.

Кувајт, малена земља која је у економском смислу пребродила разарања која је претрпела након ирачке окупације и “пустињске олује” 1991, потпуно се опоравила и данас представља једну од најразвијенијих земаља Арапског света. Земља, коју је покојни Садам Хусеин сматрао провинцијом Ирака, сачувала је у међународној дипломатији принципијелан став по питању Косова и Метохије. Чини се да власт у Кувајту није заборавила на некадашњу тесну економско-војну сарадњу са Југославијом. Сарадња се такође огледала у учешћу наших фирми приликом изградње објеката широм Кувајта. Бивша Југославија је имала традиционалне везе и са Ираком, и та сарадња са обе земље изгледа да ће се наставити упркос томе што је прошле године у спољно-трговинској сарадњи са Кувајтом остварено мање од пола милиона (!) долара. И сам српски премијер Цветковић изразио је запрепашћење малом сарадњом између две земље. Оно што Србија, дакле, може понудити Кувајту јесу тенкови у замену за нови прилив средстава у буџет, као и у замену за инфраструктурна улагања у Србију. Важно је да Србија поврати степен економске сарадње са Кувајтом на претходни ниво и да остане један од његових битних партнера. Модернизоване варијанте нашег тенка М-84 показале су се сасвим добро у пустињским условима, где су се чак на упоредним тестовима показале боље од америчких конкурената, тенкова типа “Абрамс”. Да шеици не жале новца на куповину оружја потврђују и набавке савремених борбених авиона, по којима су познате земље арабијског полуострва.

У сваком случају, морамо се на неки начин одужити шеицима на њиховом принципијелном ставу по питању јужне српске покрајине, зар не? Србија може много добити од активне сарадње са Кувајтом, која се наравно неће тицати само извоза оружја, већ и постојећих великих могућности за извоз сировина а нарочито прехранбених производа с обзиром да се Кувајт, због своје позиције и климатских услова, углавном ослања на увоз хране. Да не помињемо огромне потенцијале за сарадњу по питању ангажовања наших грађевинских фирми на територији Кувајта, која је свакако још једна од земаља у низу која, слично Уједињеним Арапским Емиратима, од свог парчета пустиње прави импозантна градилишта. Премијер Кувајта приликом своје посете није испустио да изрази захвалност због подршке коју је бивша Југославија пружала Кувајту на међународној сцени током Садамове окупације. Ред је да се сада та захвалност материјализује путем значајније економске сарадње. У сваком случају, ова посета представља прилику да се Србија врати некадашњим тржиштима и да поврати свој међународни углед који је раније заузимала. И сам Борис Тадић, након разговора са кувајтским премијером, изразио је задовољство због поновног отварања амбасаде те земље у Београду.

Кувајтски члан борда трговинско-индустријске коморе Талал Јасим најавио је спремност да кувајтске компаније улажу у Србију. Све ово потврђује да Србија активно треба да ради на враћању на старе позиције када је у питању војно-економска сарадња са државама на Арабијском полуострву. Многе могућности за сарадњу постоје и у области туризма.

У сваком случају, мало парче песка по имену Кувајт може представљати значајног спољнотрговинског партнера Србије, јер не заборавимо – то парченце песка лежи на изворима “црног злата” око којег су се деведесетих водиле жестоке борбе током америчке инвазије. У сећању су нам остала небројена нафтна поља која су била прекривена пламеном након повлачења ирачке војске.

Кувајт је сада сасвим друга земља, која се потпуно опоравила од последица Заливског рата и поново постала једна од најјачих економија које почивају готово искључиво на нафти. Србија треба да тражи своју шансу и у сарадњи са овом земљом која може значајно унапредити нашу посусталу привреду.